

*Dokonalá
vášeň*

RAINE MILLER

OD AUTORKY EROTICKÉ SÉRIE AFÉRA BLACKSTONE

Poděkování

Má cesta k tomu, abych se stala spisovatelkou, začala touto knihou. Slýchávala jsem hlasy, které ke mně mluvily tak dlouho, dokud jsem je nevy pustila na stránky románu. Vlastně pořád nevím, jak k té magické proměně došlo, ale vím, že na tom má zásluhu tento příběh. A vím, že budu navěky vděčná za to, že si tito dva výjimeční milenci našli cestu do mého života. Darius je výjimečný ještě z jednoho důvodu a on to ví. Jeho jméno bylo prvním slovem z mého příběhu, který spatřil světlo světa jako první. *Prvenství* jsou důležitá...

Pokud to ještě nevíte, ráda bych vám sdělila, že *Dokonalá vášeň* a *Aféra Blackstone* mají něco společného. Knihy jsou propojeny osudy lidí a míst, vzdálených téměř dvě stovky let. Zejména třetí kniha výše zmíněné série, *Oči dokořán*. Abyste propojení odhalili, musíte si ji přečíst.

Mé neskonale díky patří všem úžasným fanouškům, kteří mi píší a inspirují mě k vytváření postav, se kterými rádi tráví čas a procházejí s nimi cestou lásky i bolesti, útrap i úspěchů, vykoupení i odpuštění. Co také může být lepšího, že? Mávám a posílám polibky.

Raine

1. KAPITOLA

Vyznání

Somersetské pobřeží, 1837

Darius si každou neděli strategicky vybíral místo, kam se posadí. Tak blízko, aby zachytil její vůni jen díky tomu, že sedí v kostele těsně za ní. Čekal na to, věděl, co přijde, protože dobře znal, jaký používá parfém. Doplnul k němu něžný odér fialek. Ta delikátní sladká vůně ho vzrušovala a uklidňovala zároveň. Vychutnával si okamžiky, kdy mohl vdechovat ty nejmenší částičky z její bytosti. Darius se oddával prostému potěšení z její vůně.

Nejraději měl její krk. Nesmírně rád si prohlížel místo, kam uniká z drdolu pár pramínek vlasů barvy kávy. Zdály se mu o ní divoké sny, představoval si, jak asi vypadá, když se ty nádherné vlasy rozpustí a zavlní se na její světlé, nahé kůži. Snil o tom, jak ji hladí a jak přikládá rty na ono místo, které se mu zdálo tolik přitažlivé. To místo, které se nacházelo na jejím hebkém, poddajném těle, které by ovládl svou

pevnou rukou, podmanil by si ho a ono by ho přijalo ve chvíli, kdy by si ji vzal.

Jeho touha po ní nebyla žádnou novinkou. Tento cit se ho zmocňoval už velmi dlouho. Podle Dariova názoru byla Marianne dokonalá.

Marianne nejspíš byla dokonalá, zato její otec se choval jako naprostý idiot. Pan George byl slaboch. Po smrti své ženy se dal na pití a kvůli alkoholu a hazardním hrám přivedl rodinu na pokraj bankrotu. Do Dariových plánů však zoufalý stav jejího otce zapadal naprosto dokonale. Darius byl trpělivý, tušil, že nebude čekat příliš dlouho. Alespoň mu tak její otec připadal.

Vlasy na jejím krku se zachvěly. Věděla to. Pozoroval ji. Zase. Jakmile bohoslužba skončila, Marianne se rozhlédla. Ano, samozřejmě. Stál tam, hleděl na ni – jeho tmavé oči ji volaly, aby se do nich zadívala.

Její otec mu zdvořile pokynul: „Pane Rourku, dobrý den.“

„Pane Georgi. Slečno Marianne, vypadáte dnes překrásně.“

Pan Rourke oba srdečně pozdravil, ale oči upíral pouze na ni.

„Ano, pane, moje Marianne je překrásná. Je po své matce, Bůh dej spočinout její duši.“ Pokřižoval se. „Troufám si říct, že v celém Somersetu není nikdo hezčí,“ chvástal se.

Marianne se cítila ponížena a toužila zalézt pod lavici. Proč otec říká takové věci? Jeho očividné, nechutné pokusy dohodit ji tak bohatému gentlemanovi, jakým Darius Rourke bezpochyby je, byly hrubě nevhodné. Cítila, jak jí po krku stoupá ruměnc.

„Otče, prosím!“ Chytla ho za paži a snažila se ho odtáhnout pryč. Panu Rourkovi věnovala útrpný po-

hled a tiše zamumlala: „Omlouvám se.“ Po snaze odčinit otcovo hulvátské chování se otočila k odchodu.

„Cože? Copak každý otec nechce pro své dítě to nejlepší? Zbožňuje tě. Jenom ti prospěje, když ho pozvudím.“ Téměř na Marianne křičel po celou cestu z kostela, takže pan Rourke by musel být hluchý, aby to neslyšel.

„Tiše, otče!“ Sama pro sebe si přísahala, že příští neděli do kostela nepůjde. Neměla tušení, jak by se po tomhle děsivém vystoupení mohla podívat panu Rourkovi do tváře.

Vtom ji cosi přimělo, aby se otočila. A Marianne v té chvíli přesně věděla, co se bude dít, až se otočí.

Pořád stál na tomtéž místě a pozoroval ji. Pan Rourke se vševědoucne usmíval, jako by si byl jistý, že se za ním otočí.

Ach, panebože! Musím být v pekle.

Pan Rourke byl tichý, nejméně o deset let starší muž, s aurou tajuplnosti, která jen podtrhovala jeho charakter, přesto se choval jako gentleman. Při jednání s ostatními si počínal důvtipně, což sice nebylo z toho, co říkal nebo dělal, na první pohled patrné, ale přesto tomu tak bylo. Marianne se líbil. Díky svým ušlechtilým rysům přitahoval pozornost mnoha žen. Byl vysoký, s širokými rameny a nosil skvěle padnoucí evropské obleky. Jeho plet' měla tmavší nádech než bylo typické pro Angličany. Zlatavý odstín dokonale doplňovaly tmavé vlasy a oči. Byl prostě krásný.

Ale nechme stranou mužskou krásu. Darius Rourke nebyl pro ni. Žádný muž není pro ni.

Marianne nedokázala pochopit, proč vůbec v souvislosti s její osobou projevuje zájem. Sice byla dobře vychovaná dcera gentlemana, ale její rodinná situace se v posledních letech nebezpečně zhoršila.

Její věno zmizelo před dávnými časy vinou otcova pití a karbanu. Marianne se zachvěla, když pomyslela na dluhy, které otec na svých cestách do města nadělal. Přesto jí pan Rourke prokazoval zvláštní zdvořilost a úctu, kdykoli se jejich cesty zkřížily. Vždy se k ní choval jako gentleman, ale Marianne odhalila, že za jeho chováním je cosi zvláštního. Co si v jeho pozornosti ji rozrušovalo. Velmi rozrušovalo. Jako by dokázal nahlédnout do jejího nitra a přečíst každou myšlenku, která v něm byla ukryta. Když pohlédl svýma lesknoucíma se tmavýma očima jejím směrem, cítila se obnažená a zranitelná. Jako by měla být pohlcena. Jím.

Podle toho, jak ji propaloval pohledem, si musel být vědom její „touhy“ víc, než tušila. Z každého setkání s tímto mužem odcházela trochu roztřesená, napjatá a zmatená.

Trvalo další měsíc, než Mariannin otec rodinu zcela zruinoval. Darius tím byl potěšen, jelikož to naprosto dokonale zapadlo do jeho plánů.

Zavolal si otce i dceru do svého domova pod záminkou letního pikniku. Připravil oběd pod širým nebem, spojený se sbíráním jahod, neboť tušil, že při této události by se mu mohla naskytnout vhodná příležitost. Samozřejmě pozval i další přátele a sousedy, pana Jeremyho Greymonta, Rothvaleovy, Bledingtonovy a Carstonovy.

Darius cítil tlak v klíně jen z pomyšlení, že stráví několik hodin v její blízkosti. Ovládnout své touhy pro něj byla neskutečná výzva. Dnes stráví slečna Marianne Georgeová několik hodin v jeho domě a on

věděl, že čas čekání právě skončil. Přijde na piknik, to ano, ale má s ní, se svou Marianne, i další plány.

Ano, se svou.

Darius si nemohl pomoci. Nedokázal poručit svému srdci. Chtěl Marianne a jen ji, protože zjistil, že je dokonalá a že se k němu hodí takovým způsobem, že bylo zbytečné uvažovat o komkoli jiném. Neustále o ní snil. Snil o tom, že ji učiní svou, že si ji podmaní, pomiluje se s ní a že ji uvězní pod svým tělem v okamžiku, kdy do ní vstoupí. Jeho sny o Marianne byly vždy erotické a velmi živé. Byl těmito a podobnými myšlenkami na Marianne Georgeovou jako posedlý. Vrátil se do Somersetu sotva před šesti měsíci. Darius se domníval, že při dlouhotrvající cestě se jeho poblouznění Marianne Georgeovou vytratí, ale ve vteřině, kdy ji spatřil, pochopil, že to byla falešná domněnka.

Čekal na ni celou dobu, co dospívala. Byla to muka. Během let, co ji tak obdivoval, mu neustále rezonovala v hlavě, neustále ho přitahovala. Nyní se z ní stala nádherná žena, nespjatá s žádným mužem. Připravena k utrnutí, jako květina. Snil o jejích hedvábných tmavých vlasech, modrých očích a krásné postavě, ale byly tu i další důvody, proč ji chtěl.

Nepronásledovala ho jako většina jiných mladých žen. Marianne Georgeová byla komplikovaná mladá žena a Darius si byl jistý, že chápe proč. Bylo v ní víc než jen mladistvá krása. Mnohem víc.

Měla v sobě oheň, který jen čekal, až do něj někdo přiloží pár polínek. Poznal to. Také cítil, že se podřídí jeho dominanci, že v ní probudí touhu. Všiml si, že ji dokáže přimět, aby se na něj podívala, kdykoli na ni dostatečně dlouho hleděl a čekal na její pohled. Oči, kterými se na něj dívala, ho uchvacovaly. Doutnaly

jako žhavé uhlíky prahnoucí po závanu vzduchu, který by v nich rozdmýchal plamen.

Darius si byl jistý. Ta dominance by byla samozřejmě plná lásky. A pokud bude Marianne chtít, on bude tím, kdo jí tohle všechno dá. Nabídne jí, po čem touží.

Marianne doslova hořely tváře. Dokázala si představit, jak je má červené. Seděl hned vedle ní. Cítila napětí. Pan Rourke na ni hleděl. Naskočila jí husí kůže, což nebylo nic nového. Ta hra, kterou už několik týdnů hrají, musí skončit. Dnes.

Čelila jeho pohledu. Černé oči se mu blyštily. Usmál se, jako by očekával, že se na něj podívá. Došlo jí, že by měla něco říct, ale zmohla se jen na nepatrné: „To je ale krásný den. Zvolil jste si pěkný den pro setkání, pane Rourku.“

„Ano... je velmi krásný,“ odpověděl, aniž by uhnul pohledem.

Napadlo ji, že možná nemá na mysli počasí, a začala se cítit neskutečně hloupě. Měla radši mlčet než říkat takové slaboduché nesmysly.

„Jsem tak rád, že jste tady, slečno Marianne. A doufám, že tohle je jen první z vašich návštěv na tomto místě.“

Zavrtěla hlavou. „Ach, já ne...“

„Řekla bych, že bychom měli vyrazit. Plody jsou nejsladší, když je slunce vysoko,“ prohlásila slečna Byrony Everleyová k celé skupině.

Marianne v duchu poděkovala přítelkyni. Její vyrušení přišlo právě včas.

„Byrony! Tohle setkání organizuje pan Rourke a je na něm, aby jej řídil,“ pokárala dceru matka.

„S tím si nedělejte starosti, paní Rothvaleová,“ opáčil a vstal z trávy. „Vůbec se tím necítím uražen, a rád bych podotkl, že návrh slečny Byrony je výborný.“ Jeho hlas byl sytý, slova pomalá. „Nemám rád, když promeškám tu nejsladší chuť jahod.“ A pak se podíval přímo na Mariannina ústa.

Ach, můj bože! Marianne ztěžka polkla a došlo jí, že vězí až po krk v problémech.

„Byla by to tragédie, kdybychom promeškali tu sladkost.“ Chytil ji za ruku. „Můžeme?“

Nemohla ho odmítnout. Ne přede všemi. Pan Rourke byl její hostitel a všichni by pokládali za nezdvorné, kdyby se vzepřela jeho touze po její společnosti. Marianne natáhla ruku a ucítila teplý stisk. Možná víc než jen teplý. Jeho kůže byla horká – jako roztavený vosk. Bez námahy ji zvedl do stoje, znenadání mu stála tvář v tvář.

Ať se propadne, jestli se mu opět nepodívá do těch jeho sytě hnědých očí. Co to s ní pro všechno na světě je? Netouží po jeho pozornosti. Darius Rourke ji ničil. V jeho přítomnosti zapomínala, proč ho vlastně nesnáší. Pravděpodobně mu to bude muset brzy říct. Ale pro tuto chvíli jen klidně přijala košík, který jí podal, a než se nadála, kráčeli ruku v ruce spolu s ostatními na paseku.

Idiot!

Dariovi připadalo, že se dostal do nebe, nebo alespoň tak blízko, jak kdy bude. V téhle chvíli měl Marianne celou pro sebe. Pomalu ji vedl pryč od ostatních. Předpokládal, že se v tichu trochu uvolní. Darius si nic nenamlouval. Věděl, že je vůči němu opatrná,

a uvědomoval si, že pokud má jeho plán vyjít, pak si bude muset získat její důvěru.

Byl Marianne doslova fascinován a jen na ni tupě zíral. Zamiloval se do těch půvabných rukou, do prstů, které jemně odhrnovaly lístky, aby našly ovoce ve tvaru srdce. Jakmile objevila v zeleni trs jahod, nepatrně pootevřela rty. Slast, kterou Darius pocítil, když ji viděl ovoce jíst, byla nepopsatelná. Marianne měla nádherná ústa.

„Ach! Tady vyrostly i ostružiny,“ poznamenala.

Darius se k ní přiblížil. Hleděla do změti zeleně. Postavil se jí těsně za záda. „Rostou tu jako divoký plevel. Každý rok vyrůstají jinde, takže mě to nepřekvapuje.“ Několik úponků se uvolnilo a jeden lístek jí visel těsně nad uchem.

Rozkošné.

Toužil mít své rty přímo nad jejím uchem, aby mohl rychlým pohybem jazyka ochutnat její kůži. Jak asi chutná? Musel se přinutit k rozumnému jednání. „Ale na ostružiny je ještě brzo. Budou plné chutné šťávy až na konci července. To sem musíte přijít,“ řekl.

Její záda se napjala a ona se otočila tváří k němu. U obočí se jí objevila nepatrná vráska. „Pane Rourku, nesmíte předpokládat, že...“

„...jen vás zvu na sběr plodů, slečno Marianne, a to pouze pokud si to budete přát,“ řekl mile. Tou odpovědí ji dočista odzbrojil. Všiml si toho a poznal, že svého komentáře okamžitě zalitovala. Jako by jí dokázal číst myšlenky.

„Samozřejmě,“ sklopila modré oči k zemi, „prosím, zapomeňte, že jsem něco řekla.“

V souvislosti s tebou nedokážu zapomenout na nic.

Natáhl ruku. Nedokázal si pomoci. Darius se jí chystal dotknout. Všimla si toho a ucouvla. I přesto jí